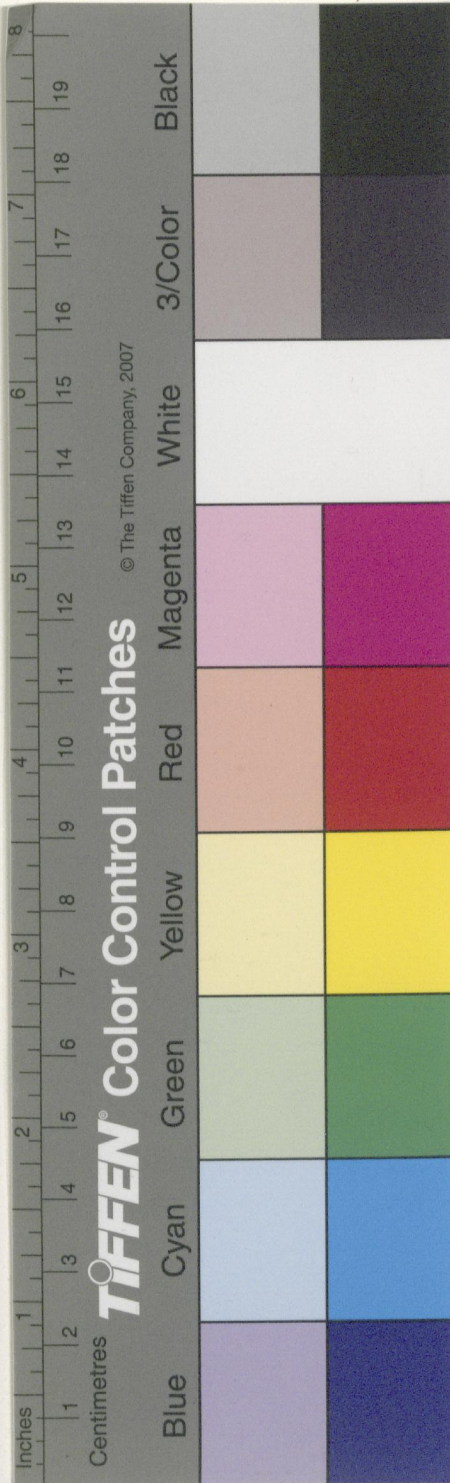

Intervjuet om den olofse-

Wergilid.

N 1.

Og Gudinna! bejunge det djärvas förslöf som en yngling
dröfven utaf fäls mod, och af kärnans eng för arande luga;
gick att ställa emot ett hickligt Odjör i Skogen,
hickket i längan lida för hängat mid blodiga käftar
Landtmannens hela hopp den hornad skapans drifter.
In hvar afton då hem från de grönskande ängarna
kreaturen kommo, de frädiga ståtarnas skaror,
och de mid nyotk betungade kor, mao fäknade alla
en eller nio som fallit ett blodigt offer för Ulfsuons
bilar och mättat dejs bukt, mid sin vällust länande felma.
Men ren ledjen att mista den ena efter den andra,
af de mid nyotk betungade kor och af ståtarnas skaror,
hos älsföjd utaf blomstrande barn och äldriga husfar,
väntande mid oälskligt hord sina bitande bjordar.
Odet ville dock ej att de skulle ofkudade komma
äter, och mid landtspädjande "Mö!" den alrige fröjda.
Då i en hast han vände sig om och kastade blickar
som han fört, örrigt spännt mot de väntande
på sina barn och tallo lida den de betungade o. den.
Kommen lättern ofo ju hvar lida darrande dröja
Mätte ej åter en olycka hänt men jag fruktas
det omjukt.

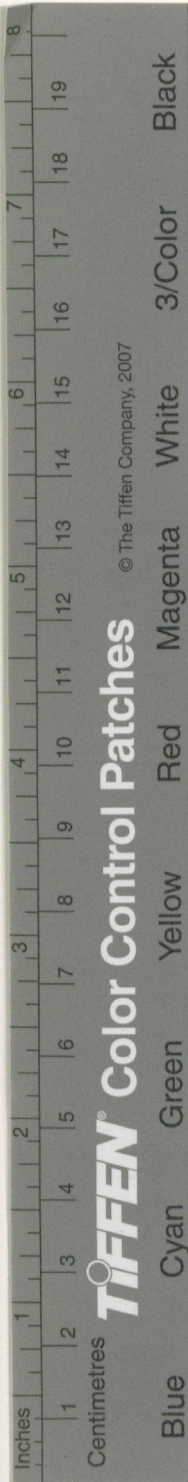

2.

lade, och trippade snabbt fram för arm och hade ej tid att
 att, som förut, med häppen rifsom kasta ut vägen;
 juan fäktade af ringa vikt för hvilken han utgjorde.
 Men då han kom till ängen han jag, med spriden
 runt omkring sig, och närmade i namnet de behöfnadspåst
 utan att dock bli varse en enda, långt hade de undflytt.
 Ett med mätta steg han gick då ända till skogen
 som jag reste af älders i nejden och läckade åter
 sina förskingrade hjordar i namnet dem närmaste
 kommande hit den väldiga stutkunga' och församlade
 med sig de andra de grigorus bearn, brödrande
 La' han sade och ju vid den allskade vårdarens fläms
 Komme de foragade djuren ned ifrån skogarnas
 Tröst framslånade sig med modet den färdade
 Stutkunga' och fuktade hvar sig steg med en blodström;
 ynkligt vrälades nalkades han förkrodd i stupen,
 ömtligt quibben som sjelf med lidande henners till
 Trädde, och smekte, och talade jem de sorgliga
 Backars stutkunga' ej om de kall glädja
 ditt huddens,

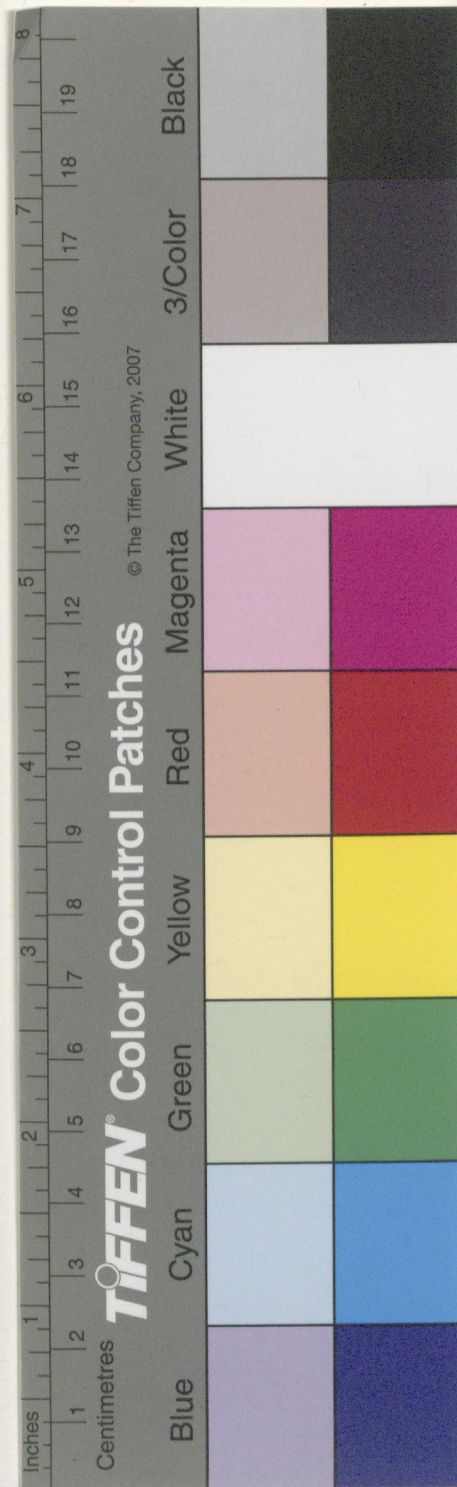
3.

glädja de fränstännde hjordarna mer ölskligt döden
 Rufsar sig arma djur ty snart är fört. du undfält.
 sagt, men smäktande höjde de tjuren sitt hängande
 fläckade ömt hars telaripande hand och uppgesanden.
 Sammaledes nalkades och de öfriga honom.
 Rufsar vore de alla och steg ut grinande ären
 blodet försade fram. En hel hop dogo på stället
 sedan de quibben fält och vjätet hars tyllande
 Men vid äffven härar fylls quibbens öga af kärlek
 och af en obetingelig hämdlust jagdonar hans hjör
 Läckande djupt han talade då med sorgelig fläms.
 O! att samma dröftjag hade och rörliga lemmar
 nu som för då jag vallande gick på Lapparnes
 välsjande Renarnes förabba kropp mot hungriga vargen
 som ifrån skogens djup frambröt äften dande blodbad.
 Men då jag jag honom komma i Bläckom jag fäktade
 gående modigt till mötes beredd att strida för hjordens
 Senna förslade fram emot mig jag fäktade nöfsta
 höjde med jemig arm det långslugga kastande spjötet

4.
 "Trängde det åter af fram och flängade glattligt
 utan värkan flydde det uti bellerus handen;
 ty uti Vargens öppnade gap det trängde sig utaf port
 broföde benet i nacken och drog honom med sig till
 skottande fast med udden i den. Jag gladdes i själen,
 så liksom på ett stötskott vargen sprittande hånge.
 "Att samma kraft jag hade af rörliga lemmar
 nu, vift flutte och den me betala dyrt mina offer."
 Detta talade Gubben; och se med lättnad öga
 fräddes en Yngling fram och sad' de bevingade ord:
 "Fader här skall du finna din man - än kan jag ej
 af vidtfregade år eller af bekämpade ^{Kryssa} möder,
 ett likväl jag berömmes mig af att med uti broffet
 finna, och att ej min arm är heller så klettad på
 Gubben gladdes i själen då han hörde dettag ty
 Ynglingens tal och lust det hopp han ^{djerskvar} kände
 leende midt han talade då med lugnare ^{utaf öret} stämma
 "Gäsp skönt är att lyfa med uti vidriga tider

5.
dock det är ynglingens eget det, den gamle en liden
styra det till det bästa af lätta de mordet tröt
genom den rådgifhet han af odels giften förskaffat.
Hör mig därför nu af vänd ditt sinne till orden.
"Wildoguret" redan är trätt af de byten det lagit.
Kommer det inte igår att seha sig nya till fläta
derföre så i fred i natt, men i morgon, så har
tag af de mördade då de sargade stycken och
här vid skogens tryn; gör sedan en kja af grann
der bredvid och då Aftonen mättes där i så gärdas
dit i förjat, med böja i hand, det är så kraste medlet
tättast af likhet att röpa affinden lifvet.
Som, då vi klippans djup fram bryter den kraftiga
drabbade solen höjes med skyn och skummas och svalkar;
så vid Quörens äggande tal och valdiga flamma
fyndare blodet i ynglingens bröst och klappande hyer.
lydande gubbers bud de unga gingo att nyta
den alkysuande sommers fränki från spiga fadren

6.

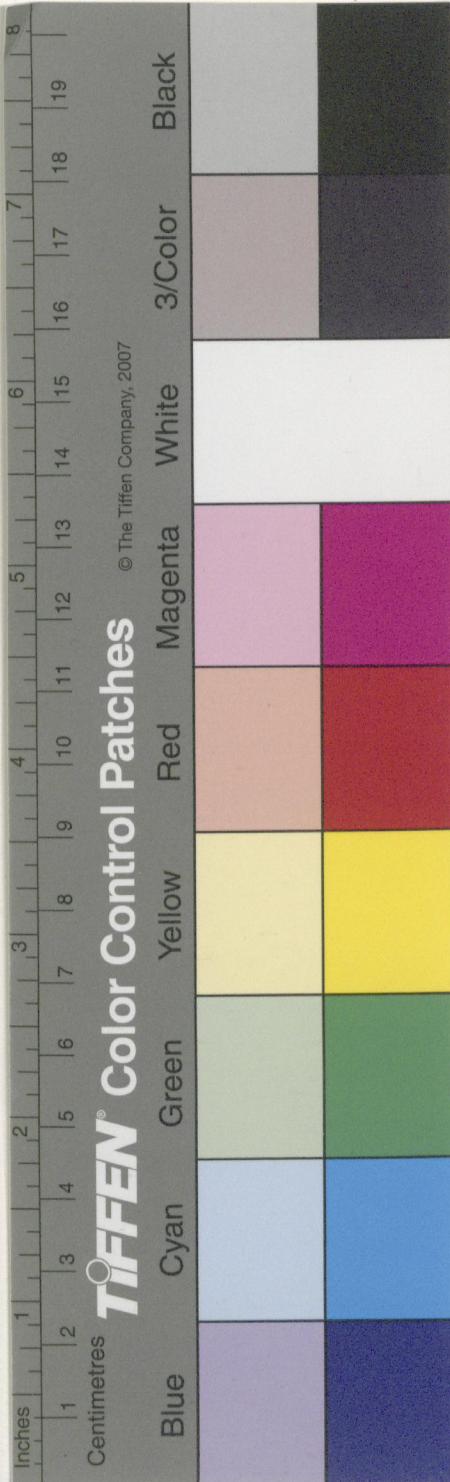
Jemt den fäbete sig dock och fläktade till deras
 Men så snart den äldre hemmen gick ^{af för.} hon påstun
 in i sin vordnad värda Trus väl puskade kammar
 fästade hennes hand och talte med så fast fjälskaps
 ty han visste förval hand bäftade blödig quinnar
 kärnen båd gläde och sorg för att ej förfärlighet nytt
 "Möder ej liden är den förlust förmell rasande
 gjort vår kjord då det slagat de andra bäftade
 Träffar dig dock ty skadan hann mildras mildras
 kom därför och tåtom oss mana till arbete tjensfolk
 grannar och alla som äro till hands, ej vilja vi hvilat
 förw insaltat, boden vi ha våra flutar i ordning.
 Så han talte, men straxt hon dignade ned i hans armar.
 Pubben höll den frigtande upp och tryckte en varm kys
 på hennes visnade läppar och sade de tröstande ord
 "Tatta med leysöfnade vän; den dygdige aldrig
 straffas af Gud; nej! att hvad han skickat det
 är till de bästa

7.
 Laffar alena straffas i allt, han förmäktar beständigh
 ja då han trycks af nö, som och då han trycks
 ut af sträffer.
 Så han talte och vår mande tröst gjöt in i des hjerta.
 Sedan han vid handen han gick att omfatta be
 ut igen, och manade upp till arbete tjensfolk
 grannar och alla, som vore till hands och flitigt
 nattens
 stymning, hann och hans älskade makar i karnen i
 köttet packade in som de andra för de från marken
 flöende salt mellan hvarven att ej det skulle ta
 röta.
 Men de fargade flycken besatte han drängarna
 kvar på flådet att lockmat bli åt den glupande ulfen.
 Morgnensrodnad ren, med purprade kinden, på fästet
 trädde, att ge både ljus och modor åt dödliga menster;
 men då flutades modan för desu; lugnare blef hon
 lugnare afven han fästet; hon läste beständigt
 där ren igen till tröden och struffade på sand med hand
 den,
 gick så in i sin väl uppuskade kammar och lagde
 Jemt omsider till hvilat; och somrens gud från himlen

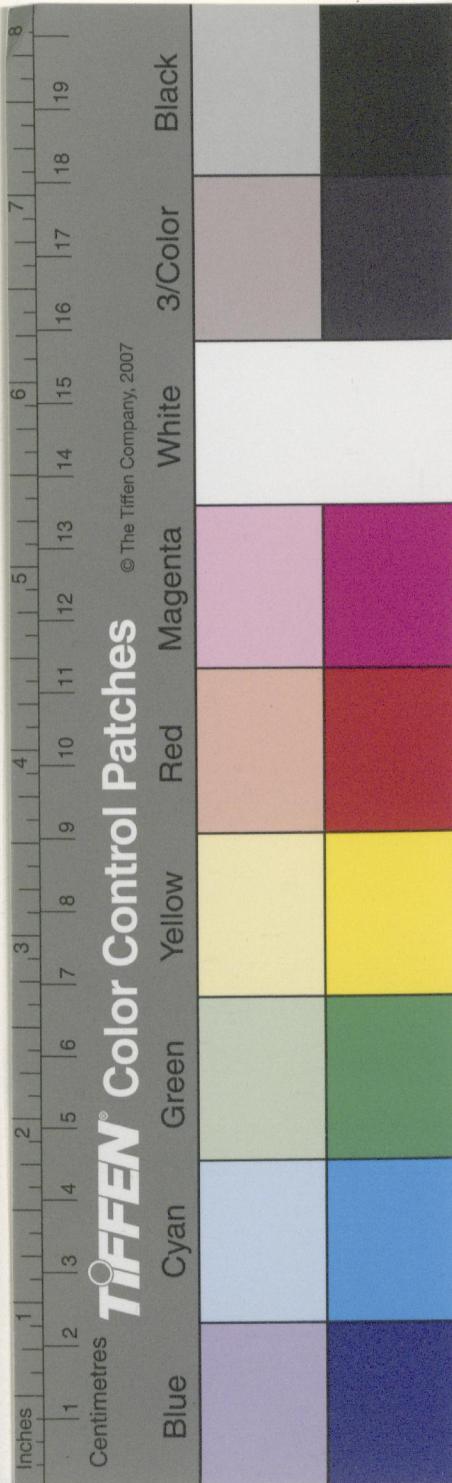
fänkta på valmoringar sig ned och lyktte de föga.
 Cullen emeller tid gick in till de sjuvande gossar
 räckte sig öfver dem och talte de vingade orden:
 "Upp ren hufven i sjuvut nog upp lagen i ordning
 att ni då nästa ^{morgon} vandas med byte på nacken
 nättis. Kommande herr, i triumf, föringa er."
 sade, och gossarna repte sig upp vid den afsta.
 jagande förmitt bort från ögat, med mod, ty såldst
 hade den kuffat dem, (de hade om aftonen län-
 vakat och tänkt på kommande dagen och prattat
 gatte sig ned hvar en på den stäl der han lagt
 droga ren mantel stämporne på sig, och tyxor och
 utan mod, ej Gubben låtit dem göras för fräga;
 sen både halsdukt och väst och räcke de kastade på sig
 yra af längtan; och Gubben, med fetstöt öga af glä-
 jag, de skitande gossarnes tropp och mindes
 desja ilade nu till fästet men Gubben till
 hvila

gick till sin älskade maka och jag med förändren
 att redan
 hon informant och jag vid sig sjelf: "Linniga hjerta!
 lätt som spannen du tager emot hvart intyge
 åter din fordra form ja att äret sökes förgä-
 ja han jag vid sig sjelf, och klädd de ja varjen
 för att ej henne väcka, och kröp till den älska-
 des sida.
 Sent dock kuffade honom den att besegrande förm
 ty ej kunde han glömma ja lätt den skada
 han lidit.
 Men muller till flog gossarnes tropp in blomstrande
 öfver de vida fellenas rymd kurl den som hant först blott
 kommo ja fram till släkt som Gubben dagen liförne
 vift dem, och gjorde som hand dem besatt, af grannar de
 först en höja ja båd, och staplade sen på hvarandra
 stycken af kött som på Gubbens befäring der lärnades
 väckte dem alla med rishor till slägg för resliga sjuvar,
 ilade åter tillbake som väl de hade beställt all.
 men då de kommo tillbaka var Gubben den redan till möta

12.
 ut på gårdens och talade de ^{beslagligen} väl klingande orden:
 "kommer lät oss på hvet; skänken finnes, och om jag
 ännu en par buteljer har kvar af det kostliga, gamla
 vinet, som fördom till skänks jag sika af en gästande
 vinet, som fördom till skänks jag sika af en gästande
 så var hans tal, han gick och gossaren följde i spåren
 gånge glatt på hvarandra, ty lyft det klang uti örat.
 Men då i färd han kom befälte han genast att maten
 skulle framfättas och lyddes på stund af en vordnad full
 själ. Han tog den tunga nyckeln till källarens affnigen,
 kastade på vant upp dörren och tog ett krus af det gamla,
 kostliga vin som fördom till skänks han sika af en gästande
 kastade på dörren igen till källaren och inkom
 till de väntande gossarnas trapp-ifrån ladan i skänken
 tog han en glänsande silfverpokal som hans hustru
 hemtat då hon som make han föres från omma
 Denne hade hans svärfar, den högarvordige Rättaren,
 vunnit som höfste belöningen för en förtäffelig pröfning.
 Kostlig var den afven, njuterad och firad med bildverk.
 Rättare förtjusande språkings gesselt med glas uti handen

11.
 vinkade: "drick!" at Anette med lager quistar bekämpad
 detta jag men på locket och åter på fideorne sprängde
 Muntra Gudsinnor i föjfolande dans på doftande roser.
 derpå tog han sin blanka kockskärm och knackade varjant
 hantlet bort, gaf luft åt vinet, och halden uti det.
 Gossarne rättade nu händerna ren till den framfatta
 men då de åtlet tog quibben med vordnad bågarn
 drack dem till och räckte dem sen till den närm
 "drick min gäsp ej minniskan för förfädd det gör
 som naturen henne gifvit men måttligt brukar och
 vinet med mått druckit är godt men trånande
 Så han talte och gossarne drucke i rad för de fulla.
 Med förmjellse stod den gamle jag på dem och gade;
 "gläsp det är att betrakta er kind har i purnum affnig
 vinets glödande eld och bågarens ädla förgyllning."
 Men då de åtlet jag mätte och druckit det lyf
 ginge de åter med quibben att laga böjarn i ordning.
 Men af blank affstja den hängde på spiken i
 Rammarna.

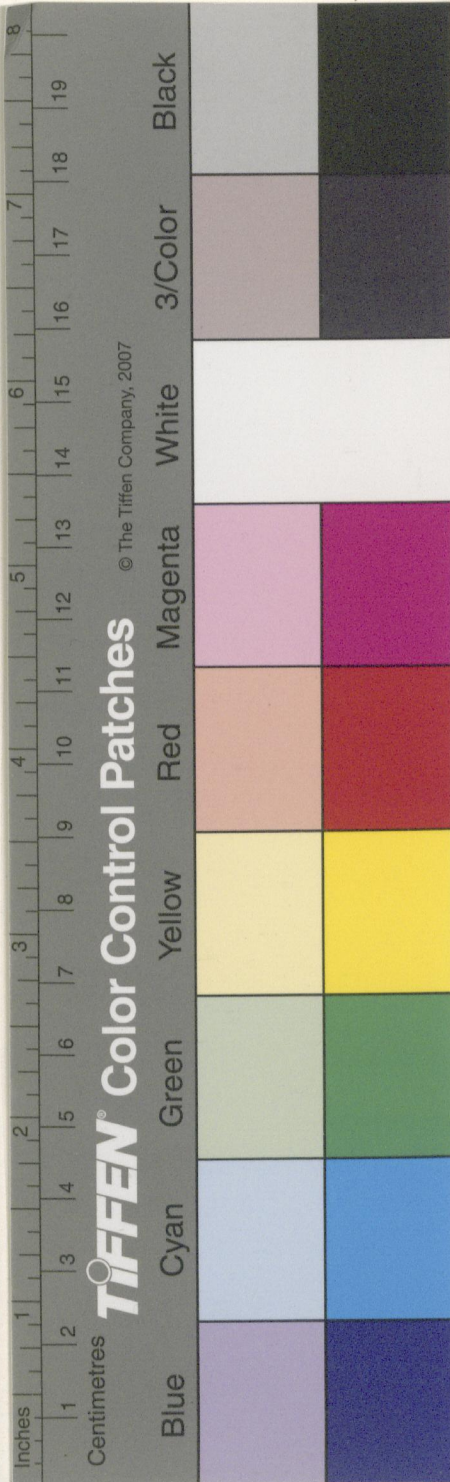
Gubben tog henne ned försigtigt, och segnade henne
 allt omkring, och frostade sedan läset och flintan;
 laddade skrapan; half annan tven krut och förskräckte
 Lade han i den, och gaf henne sen ^{ga kulan} ett gorsvorf, sade:
 "Gå nu äftad men endast en af bröderna följe
 med dig, ty fin är varens lust och känner han
 människor vara i nejden så kommer han ^{bara} fallan att
 följa.
 Sagt; och alla till gorsarne då att bedja om tillstånd
 att honom följa åt; men gubben valde blott en ut,
 hvilken af alla han stärkst ansåg att värja onfara.
 och till de korade lätke han sen de rådande orden:
 "Lufte nu ligger och väntan med uppspänd hane up-
 och då den kommer fram så dar råda ej på ^{må den} man-
 skettens,
 skottviten håll i början som ord den låge på berget;
 sigta rätt och det tar o hvar jag alla de kråk här
 som jag med den har dödat ej rymdes de alla i
 roden.
 Men så snart skottet brunnit så flög då gorsast ^{teich} att se
 om han ligger på stället är segren er men om endast
 farad han blifvit och söker att fly, spring efter och
 slöt då

Kolven i hufsvot när, så skall ändamålet och vinnas.
 sagt; och han tryckte dem till sitt bröst och önskar
 lycka.
 Dessa nu lade bort och snart de voro på stället
 blottade åtelet straxt och lagade allt i sin ordning
 Kropp så in i kajan, i hjertat hvalvande ^{ordt} ordt
 varen och väntande blott med stälgket på att få
 se den.
 Soln från det vida fästet nu gick att dricka en belysning
 Mörka moln i rystiga flackar flög i höjden
 efter hvarann och skuras af regn med snattrade val
 gamt.
 Stormen väste; af kagarne hordes en hufvande / sarning
 af nedfugtande träm, och rynderna ljodo af blifvit.
 häftigt klappade gorsarnes hjerta ty rystig var natten
 skyllen täckte dock varsamit för rågnen läset på början
 bliskande med orolighet ut genom gluggen i kajan.
 Men nu kom ifrån bergens hider hungig af roflust
 glupande ulfen ned att mätta den plågande beken;
 rakt till åtelet gick han och började spisarutafast.
 då genom nattens flor med nödas såg honom
 gorsen

riktade borsen dit så godt han kunde och affskat.
 flög ^{när} så snart skottet brann som en pil ur ^{Skåra} kajan att
 om vildjuret låg dött på ^{stället} marken eller om endast
 farast det blifvit och fökta att fly den hotande fasan.
 Ej gick skottet förgäves en kula drabbade buren
 tvänt igenom den gick och slögade värre än kungen
 juret ^{slög} dock ej strätt men kunde ej heller fly
 utan reste sig upp och visade fändernas rader,
 blankande harnsk till som hörtlemnade griffror. mörkret
 gördes starkare fram raket stegrande stegen emot det
 oförfarad höjde så upp för boska i vad ret
 och med en väldig arm slog kölven i vildjurets
 som så: Enas djur Håsfästas kunnig. konstvärk
 smider en hårdad hjelm till Hjeltens skydd uti stöder.
 klippan dånar af hammarens slag och gnistbror
 vid omkring. så och vid slaget af ynglingen lössköff
 blodet ur faret sprutades fram, ^{och} skallade bergens.
 djuret till marken damp och lät med fändren i jorden.
 Stolt afser Jägern Ynglingen så med bitande stäm: ^{ma}

gläddade det och lof och sade du vinn grov ordet:
 Spring än om du förstår att härja de frödigas byrda
 oförskämde men knäpt jag tror du skall se dig mer;
 ty skottet ligger du der och rustas med blåiga kastar.
 Låt sig lag från marken en sten när pundig ten
 höjde med begge händer den upp och krasade med
 ullpens hufvud; hans lif flög ut ur de gapande händer
 Skynd sammt hängde han sen med remmen sin baska
 fattas hulpen af brodern i ullpens ben och att slå
 den ofver stackar och stenas hem med sländor snabla
 het.
 Gulben emellan till hoila lagt sig men för ren
 den allkupande Guden förmodar ej stuta hans öga
 jämt orolig han låg och hörd den hånande stöt
 fruktande att något ondt skulle handa hans alfha.
 Antligen hörd han skottet af sprang så upp från
 kastade på nättbrocken och fallet höflor på föttern
 gick: farstun och vantade der de alfshade åter.

16.

Snart han hörde och dänat utaf de kommandes fot-
 hördar de segrandes glättiga gork. och glad vid sig själv
 Sårest det lygkorts nu ty högljudd i stann sig gläde
 glädjen i ynglingens bröst, då något afvigt han
 knapt han ^{balat} tänkt det lilla flut förrän gossarne ren för
 flöis och karsare ropet med blistrande röster
 Skyllten skrattade genast fram de vingade orden
 Fader se här väl förde i ut det värf der ops undrag
 alorij mer skall han ropas ur hjordar de kommande
 Lade; och Faderen ömt dem hejge i armarnas inflo
 tryckte en värmande kys på de våta kinder och
 vill en nyodiga käckas barn må glädje af hemlän
 annas ät er den fröjd som mitt fadershjärtas
 Jän nu och njuten den hvita i väl för lunt men
 som nu så hastigt skall fluta ert ^{jag tror ej} glädjen
 för att kufvas utaf den churu den segrardoch
 Men då morgonrodnaden lyne på fader ^{fländigla} morgon
 härmst uppå färlit

17.

Skall jag bestyras om att kaffe er väntar på fän
 gen.
 I en hela dagen i skola tillbringa i lekas och nöjen
 fader; och fläpte dem in i sin kammar; själv till
 gick han och lade sig ned på lögabordet
 fägnande hennes moderhjärtas med vingade orden
 Moder tack för de söner du fött mig, likna de
 mig en kommande dag - väl fätlar de lilla
 t

